U. J. 253

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forener

Nummer 16	15. August 1919	68. Aargang

Tale af Præsident Heber J. Grant

ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 1. Juni 1919.

Vi beklager, at ikke alle af Kirkens Medlemmer, som er komne her til for at overvære Konferencen, kan samles her i Tabernaklet ved denne Lejlighed, og at de Mænd, som præsiderer over alle af Halvfjerds-Kvorummerne ikke kan forblive her hos os, idet de, som tilhørende Kirkens Generalautoriter, maa tale til de Hellige, der samles i Assembly Hall, for at de der kan tale om det Livsværk, som har været udført af afdøde Præsident Joseph F. Smith, som er gaaet bort fra dette Liv, siden vi forrige Gang mødte sammen til Konference; og de vil i Assembly Hall bære Vidnesbyrd om den Kærlighed og den Tillid, de havde til ham, og hvor højt de agtede ham. Eftersom imidlertid alt, hvad der bliver sagt her i denne Bygning i Dag, vil blive refereret, og der bliver givet disse Brødre Lejlighed til at læse, hvad der bliver sagt her, vil de dog ikke miste saa meget derved, hvorvel jeg føler i mit Hjerte, at dette, at de ikke faar høre selve Ordene, er kedeligt for dem — thi vi haaber, at Herren vil lade sin Aand være tilstede iblandt os og velsigne os overmaade, og efter at alt er sagt og gjort i Henseende til, hvad der bliver udført af de Sidste-Dages Hellige, saa er det dog selve den aandelige Kraft og den aandelige Indflydelse, der er forbunden med vore Ord og vore Handlinger, som er det væsentlige. Det døde Bogstav kan dræbe, medens „Aanden giver Liv". Vi haaber og beder imidlertid, at den aandelige Indflydelse og den aandelige Stemning, der gør sig gældende ved dette vort Møde, ligesom vil give Genlyd i de Brødres Hjerter, som forlader os, naar de læser, hvad der har været sagt og udført her.

Jeg kan ikke udtrykke i Ord den Ydmyghed, jeg føler overfor Gud,

idet jeg staar foran eder denne Formiddag og indtager Stillingen som Kirkens Præsident, som I ved denne Konference har tilkendegivet, at I vil opholde mig i. Jeg kalder tilbage i Tankerne den Stund, da jeg i 23-Aars Alderen stod overfor en Forsamling af Kirkens Medlemmer i Tooele og lovede, at jeg som en Kirkens Tjener vilde yde dem det bedste, jeg formaaede. Jeg staar her i Dag for i al Ydmyghed at erkende min egen Ringhed og Svaghed, min Mangel paa Dygtighed til at indtage den ophøjede Stilling, som I efter Forslag ved Haandsoprækning har tilkendegivet, at I vil opholde mig i. Men, som jeg sagde i Tooele som ung Mand, saa siger jeg her i Dag, at jeg vil bestræbe mig for ved Herrens Hjælp at opfylde enhver Forpligtelse, som skal paahvile mig som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Jeg vil ikke forlange af nogen Mand at yde mere af sine Midler, i Forhold til, hvad han ejer, til Forfremmelsen af Guds Rige paa Jorden, end hvad jeg er villig til at yde selv. Jeg vil ikke forlange af nogen af Kirkens Medlemmer at efterleve „Visdomsordet" mere nøjagtigt, end jeg selv efterlever samme. Jeg vil ikke fordre af nogen anden Mand at udvise en større Samvittighedsfuldhed og Nøjagtighed i Henseende til at yde deres Tiende og andre Ofringer, end jeg selv gør det. Jeg vil ikke forlange af nogen Mand at være mere rede og villig til at komme tidlig og gaa sent og at arbejde af al sin aandelige og legemlige Styrke, end jeg selv i al Ydmyghed vil arbejde. Jeg haaber og beder, at Herren vil delagtiggøre mig i sine Velsignelser, idet det ellers vil blive umuligt for mig at virke til Guds Behag og med Styrke og Kraft udføre den Gerning, hvortil jeg er kaldet. Men ligesom Profeten Nephi i gamle Dage ved jeg, at Herren ikke stiller nogen Fordring til Menneskenes Børn, uden at han vil gøre det muligt for dem at udføre, hvad han har forlangt af dem. Med denne Kundskab i mit Hjerte paatager jeg mig den min høje Kaldelse paahvilende Ansvarlighed uden at frygte for Følgerne. Jeg ved, at Gud vil understøtte mig, som han har understøttet alle af mine Forgængere, forudsat jeg virker i Ydmyghed og med Flid og altid søger at være vejledt af hans hellige Aand; og dette skal jeg bestræbe mig for.

Jeg vil ikke optage Tiden med at læse det 121. Kapitel i Pagtens Bog, men jeg vil anbefale til alle af Præstedømmet og alle I andre af Kirkens Medlemmer, som er nærværende her, at læse samme, naar I kommer hjem. Med Herrens Hjælp skal jeg bestræbe mig for, idet jeg ifølge min Kaldelse staar som Hovedet for Guds Præstedømme paa Jorden, og idet jeg udøver den mig givne Autoritet, at lægge mig Aabenbaringens Ord paa Sinde, som lyder:

„Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør udøves i Kraft af Præstedømmet uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og usfrømtet Kærlighed." (Pagt. Bog 121 : 41.)

Med Guds Hjælp vil jeg udøve det Præstedømme, jeg holder, i Overensstemmelse med de Ord, som jeg har citeret for eder. I den Stilling, jeg indtager, vil jeg virke i nøje Overensstemmelse med disse

Ord. Vi kan ikke udføre noget godt, undtagen vi udviser uskrømtet Kærlighed og viser Barmhjertighed mod alle. Med Herrens Hjælp vil jeg af al min Evne udøve Præstedømmets Autoritet, som er givet mig, i Overensstemmelse med de Grundsætninger, som er indeholdte i de citerede Aabenbaringsord.

Jeg kunde benytte hele Tiden med at fremsætte de mangfoldige Tanker, som er komne til mit Sind, idet jeg overvejer de Pligter, der paahviler mig; men jeg ønsker meget, at mine Raadgivere skal tale til eder, og jeg ønsker at hædre de Mænds Minder, som har været Præsidenter for Kirken før mig. Jeg tager ingen Ære til mig selv for at indtage den Stilling indenfor Kirken, som jeg gør, men al Æren tilhører Gud, og jeg ved, at det er højlig nødvendigt for mig at søge hans Aands Lys til at vejlede mig i alt, som jeg foretager mig.

Jeg ønsker at oplæse for eder et Vidnesbyrd om den første Mand, som indtog Stillingen som Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, nemlig Profeten Joseph Smith. Dette Vidnesbyrd var givet en kort Tid før Præsident Lorenzo Snows Død og vil blive fundet i dette Aars Juni-Numer af »Improvement Era«, i en Artikel, skreven af hans Søn, Le Roi C. Snow. Han omtaler i Artiklen sin Faders Arbejde paa følgende Maade:

„Hans Virksomhed paa Jorden var omtrent afsluttet, og han skulde snart vende tilbage til sin Skaber, da han med al sin tilbageværende Styrke afgav sit Vidnesbyrd vedrørende Guddommeligheden af det Værk, han, saa vel som Profeten Joseph Smith, havde viet sig fra sine Ungdomsdage. Han sagde:

„Jeg ønsker at sige et Par Ord angaaende Joseph Smith. Maaske der nu kun er meget faa Mænd levende, som var saa vel bekendte med Profeten Joseph Smith, som jeg var. Jeg var ofte sammen med ham. Jeg besøgte ham, naar han var sammen med sin Familie, og spiste ved hans Bord. Jeg var sammen med ham under forskellige Omstændigheder og havde private Raadslagninger med ham. Jeg ved, at Joseph Smith var Guds Profet. Jeg ved, at han var en hæderlig Mand, en moralsk Mand, og at han var respekteret af alle hæderlige Mennesker, som kendte ham. Herren har vist mig paa det mest klare, at han var en Profet, at han holdt det hellige Præstedømme, og at han havde Autoritet til at døbe Menneskene til deres Synders Forladelse og lægge sine Hænder paa de døbtes Hoveder og delagtiggøre dem i den Helligaand, saa at de selv kunde modtage Kundskab i Henseende til disse Ting. Jeg er en Mand, som selv har modtaget Aabenbaring fra Herren, der har givet mig den stærkeste Overbevisning om Sandheden af dette Værk. Denne Tilkendegivelse fra Gud var min Styrke Time efter Time, naar som helst jeg overvejede disse Ting, og hvad som helst, der end maa fremdeles ske i mit Liv, saa længe, som jeg lever, vil jeg være i Besiddelse af denne fuldkomne Kundskab."

I Henseende til det Vidnesbyrd, som Præsident Lorenzo Snow som ung Mand selv modtog, berettes der ogsaa desangaaende i Artiklen, jeg allerede har citeret fra. Vi læser:

„Omtrent tre Uger efter hans Daab modtog Lorenzo Snow et vidunderligt Syn, som han meddeler i sit eget Sprog i sin Dagbog, som følger:

„Lige saa snart som jeg havde aabnet mine Læber for at bede, hørte jeg en Lyd over mit Hoved, lig den Knitren Silke giver, og med det samme neddalede Guds Aand over mig og fuldstændig omfluttede min hele Person, og gennemtrængte mig fra min Hovedisse til mine Fødders Saaler; og o, den Fryd og Lyksalighed, jeg følte! Intet Sprog kan beskrive den næsten øjeblikkelige Sindsforandring fra at være som i aandeligt Mørke og komme ind i et Straalehav af Lys og Kundskab, som min Forstand paa den Tid blev afløst af. Jeg modtog da en fuldkommen Kundskab om, at Gud lever, om, at Jesus Kristus er Guds Søn, og om Gengivelsen af det hellige Præstedømme og Evangeliet i sin Fylde. Det var en fuldstændig aandelig Daab, jeg modtog, og en legemlig Indhyllelse i det himmelske Element, den Helligaand, som udstrømmer fra Guddommen, og som endog var mere virkelig og fysisk i sine Virkninger paa enhver Part af mit System end Neddyppelsen i Vand; og Guds Aand bortdrev for bestandig fra min Forstand og Fatteevne, saa længe, som jeg lever, al Mulighed for Tvivl eller Frygt for, at det ikke skulde være sandt, hvad der er overleveret os som en historisk Kendsgerning, at Barnet fra Betlehem, som Evangelisterne beretter om, i Sandhed er Guds Søn; ogsaa den Kendsgerning, at han nu bliver aabenbaret for Menneskenes Børn; fremdeles, at Kundskab om Gud og Evangeliet nu bliver os meddelt ligesom forhen i Apostlenes Tid. Jeg var overbevist, saa fuldstændig, som jeg kunde blive det; og mine Forventninger var mere end virkeliggjorte, ja, jeg tænker, jeg kan sige i en ubegrænset Grad.... Da Natten kom, og jeg gik til Hvile, var samme vidunderlige Tilkendegivelse repeteret og vedblev at blive det adskillige Nætter efter hinanden. Den behagelige Overvejelse af disse herlige Erfaringer fra hin Tid af til nærværende bringer disse Erindringer klart til mit Sind, og jeg føler i min Aand den inspirerende Indflydelse fra samme; og jeg haaber, at jeg maa være i Besiddelse af denne aandelige Indflydelse til Slutningen af min jordiske Eksistens."

Jeg har lyttet til de Vidnesbyrd, som har været givne af alle Apostlene, som har levet i disse Bjergdale fra Brigham Youngs Tid indtil nu, og som var kendte med Profeten Joseph Smith, og jeg har hørt dem tale om deres personlige Bekendtskab med Profeten Joseph Smith. Præsident Joseph F. Smiths Vidnesbyrd var et Vidnesbyrd af en Mand, der som Barn kendte ham og elskede ham. Vidnesbyrdet af Brigham Youngs Søn, Brigham Young, jun., der var Apostel, var ogsaa et Vidnesbyrd af en Mand, der som Barn kendte Profeten Joseph Smith, men alle de andre Mænd, som jeg i tidligere Dage har hørt bære deres Vidnesbyrd i Henseende til deres personlige Bekendtskab til Profeten Joseph Smith, var ældre Mænd, som var mere intimt bekendte med ham, og deres Udtalelser og Vidnesbyrd har stor Vægt, idet de var i Besiddelse af stor aandelig Kraft og Viljestyrke og

var selvstændige Mænd, der ikke vilde have ladet sig lede af en Mand, der ikke taler Sandhed.

Vidnesbyrdene af Brigham Young, John Taylor, Lorenzo Snow, Wilford Woodruff, Erastus Snow, George A. Smith, Heber C. Kimball og af andre Mænd, som har været Apostle og nøje kendte Profeten Joseph Smith, og af andre bekendte Mænd og Kvinder, som kendte ham, og blandt Kvinderne min egen afdøde Moder Eliza R. Snow, Zina D. Young, Bathsheba W. Smith, Emmeline Wells og mange andre trofaste Sidste-Dages Hellige, som jeg personlig har kendt, og som alle kendte Profeten personlig, og de bar Vidnesbyrd om hans Oprigtighed, Karakterfasthed og Nidkærhed, og om, at han i al sin Gerning var inspireret af den levende Gud, vi kan tillægge alle disse Vidnesbyrd stor Vægt. I Henseende til min egen Moder tør jeg sige, at hun i Sandhed var en af de ædleste Kvinder, der nogensinde har levet, og saa var de øvrige Søstre, som jeg har nævnet. Jeg har det personlige Vidnesbyrd fra Ældste George Romney, fra min Moder og fra andre af mine Slægtninge, og fra mange andre af Kirkens Folk, at paa den Dag, da Sidney Rigdon forsøgte at tilvende sig Lederskabet af Kristi Kirke, tilkendegav Gud for Folket ved denne Lejlighed, at Brigham Young var den Mand, som skulde efterfølge Guds Profet, Joseph Smith, som Kirkens Leder. Jeg blev bekendt med Brigham Young, da jeg var en lille Dreng, seks Aar gammel, og fra den Tid af indtil hans Dødsdag var jeg fortrolig med ham. Jeg var en saa intim Ven med en af hans Sønner, Feramorz L. Young, som nogen kunde være, fra Barndommen af, indtil han rejste bort herfra til Mexiko. Maaske der aldrig har været mere intime Venner end jeg, Feramorz L. Young og Richard W. Young, nu General i de Forenede Staters Arme. Vi voksede op sammen, sov ofte sammen og legede sammen. Vi gik i Søndagsskole sammen og gik til Skole sammen i Dagskolen.

Jeg var næsten saa kendt i Brigham Youngs Hjem, som jeg var i min egen Moders Hjem.

Naar jeg var sulten, følte jeg mig lige saa fri til at henvende mig til Brigham Youngs Hustru Emily Partridge Young om at give mig noget at spise, som jeg gjorde at spørge min egen Moder derom. Jeg har fremdeles som Barn tilbragt Time efter Time i Digterinden Eliza R. Snows Hjem og lyttet til hendes Ord og Formaninger og høre hende fortælle angaaende Tildragelser forbunden med Joseph Smiths Livsvirksomhed, og ligeledes angaaende de vidunderlige Velsignelser, som Gud delagtiggjorde Brigham Young i. Som jeg siger, jeg var nøje bekendt med Profeten Brigham Young. Jeg nedbøjede mig ofte som Dreng og ungt Menneske med ham og hans Familie i Bøn i deres Hjem, kaldet Lion-Huset, og jeg husker, at jeg paa Grund af den Inspiration, som Brigham Young modtog fra Herren, naar han bad Herren om at vejlede sig, ved flere Lejligheder har løftet mit Hoved og set hen imod, hvor Brigham Young knælede, om Herren ikke var tilstede der. Det syntes for mig, som om Brigham Young talte til Herren, ligesom en Mand vilde tale med en anden Mand. Jeg kan bære Vidnesbyrd om hans venlige Væsen og om hans Kærlighed til mig personlig, — om

hans Kærlighed til Gud og om den Inspiration, som han modtog fra Herren, naar han stod og talte til de Hellige fra dette Sted, hvor jeg nu staar, thi jeg havde ofte Lejlighed til at være tilstede ved Møderne her i Tabernaklet og lytte til hans sjælsopløftende Ord.

Jeg var kaldt til at blive en Apostel ved en Aabenbaring fra Herren til Præsident John Taylor, og fra den Tid af, da jeg indtraadte i de tolv Apostles Raad, der var to Aar efter, at John Taylor var bleven Præsident for Kirken, indtil hans Dødsdag, mødte jeg sammen med ham Uge efter Uge i Endowment-Huset (hvor de forskellige hellige evangeliske Ordinancer blev udførte, der senere efter Templets Opbyggelse blev udførte i denne Bygning), og jeg ved, at han var den levende Guds Tjener. Jeg ved, at Herren inspirerede ham, og jeg ved, at i alle Tilfælde, naar han sagde: „Dette er, hvad Herren ønsker", blev Sandheden af hans Ord bevist, og han blev i sine Afgørelser understøttet af de tolv Apostle, og det gaves tilkende, at hans Visdom havde været større end andre Brødres, af den Aarsag, at han havde været inspireret af Gud. Adskillige Gange har jeg, som en Embedsmand indenfor Kirken, gaaet til Møde i det gamle Endowment-Hus, vidende, at en vis Sag skulde blive diskuteret, og jeg havde forud sat mig for, hvorledes jeg vilde stille mig til Sagen, og jeg tror, at jeg kan sætte mig for at hævde lige saa bestemte Meninger om Ting, som Majoriteten af Menneskene kan det. Men, skønt jeg, førend jeg gik til de nævnte Møder i det gamle Endowment-Hus, maaske var fuldt opsat paa i en eller anden foreliggende Sag at følge en vis bestemt Fremgangsmaade, saa har jeg dog ofte sluttelig stemt for at følge en aldeles modsat Fremgangsmaade, som Følge af den Inspiration, Præsident John Taylor modtog fra Herren. Ved alle saadanne Lejligheder viste det sig, at Præsident Taylors Dømmekraft, idet han blev inspireret af Herren, var den bedste, og at netop, hvad der blev bestemt, var til de Helliges største Fordel.

Jeg kunde berette om, hvorledes ved mange Lejligheder Apostlene formente, at de vanskelig kunde udføre et vist Arbejde, eller visse Handlinger, som Præsident John Taylor, inspireret af Herrens Aand, ønskede, at de skulde rejse bort for at udføre, men at de, naar de var vendte tilbage, har været i Stand til at bære Vidnesbyrd om, at de ved Herrens Hjælp blev i Stand til at udføre den Gerning og fuldføre det Arbejde, som der var givet dem at fuldføre. Hvis Tiden vilde tillade det, kunde jeg ønske at omtale nogle af disse Tilfælde, fordi vor Tro derved styrkes, men jeg har ikke Tid dertil.

Jeg kan videre bære Vidnesbyrd om, at Wilford Woodruff var i Sandhed den levende Guds Tjener og sande Profet. Den ydmyge Mand Wilford Woodruff bragte mange Hundrede Personer i Herefordshire i England til at blive overbeviste om Evangeliets Sandhed og døbte dem. Om jeg erindrer rigtig, døbte han mellem 1500 og 2000 Sjæle i Løbet af otte Maaneder. Jeg troer ikke, at nogen anden Mand, der nogensinde betraadte Jordens Overflade, bedre kunde overbevise Menneskene om Evangeliets Sandhed eller bedre kunde bringe Menneskene til at adlyde Evangeliets Fordringer, end Wilford Woodruff kunde de.

Han var en Mand, som var overordentlig ydmyg. Wilford Woodruff havde aldrig deltaget synderlig i Handelsaffærer, men han var særlig interesseret i Agerbrug og Frugtdyrkning. Jeg ønsker at bære Vidnesbyrd til eder om, at formedelst sin Ydmyghed og den Inspiration, han modtog fra Herren, var han, uagtet jeg har hørt nogle udtale som deres Formening, at han ikke var i Besiddelse af Talent nok til at præsidere over Kristi Kirke, var han dog ikke desto mindre paa Grund af sit ideale, gudfrygtige Liv, og fordi Herren elskede ham, ved forskellige Lejligheder velsignet med en Visdomsgave, der overgik den samlede Visdom, som alle de lyseste Hoveder indenfor Kirken var i Besiddelse af, i Henseende til Forvaltningen af Kirkens financielle Affærer saa vel som i andre Henseender.

Jeg vil tillade mig at fremføre Beviser paa, hvorledes Præsident Woodruff var inspireret i Henseende til, hvad der vilde være til Gavn for Kirken i timelig Henseende. Han fremførte, medens han var Præsident for Kirken, at Herren ønskede, at Farmerne paabegyndte Dyrkningen af Sukkerroer, og at der blev oprettet Sukkerfabriker, og der blev nedsat en Komite fra to af de største kirkelige Institutioner til at overveje Sagen nærmere. Denne Komite undersøgte derpaa Tilraadeligheden af dette Forslag, men besluttede at fraraade, at Kirken iværksatte denne Plan i Utah, hvilket den gjorde enstemmig. Præsident Woodruff var ikke tilfreds med denne Indberetning og denne Henstilling, og der blev atter udnævnt en Kommission til paa ny at tage Sagen under Overvejelse. Jeg var i den første Komite, og jeg havde altsaa sammen med de øvrige af den først nedsatte Kommissions Medlemmer anbefalet ikke at paabegynde Sukkerrodyrknings-Foretagendet. Jeg blev imidlertid ogsaa udnævnt til at være i den ny Komite, som blev nedsat. Jeg bad om at blive undskyldt, eftersom jeg allerede havde fremsat min Formening vedrørende Sagen og allerede havde underskrevet den først nedsatte Komites Erklæring, men Præsident Woodruff vilde ikke lytte til min Anmodning om at blive fritaget for at blive optaget i den ny Kommission. Vi overvejede igen Sagen i sine Enkeltheder, men heller ikke den ny Komite turde anbefale Paabegyndelsen af det store Foretagende, som var foreslaaet. Hvad sagde Præsident Woodruff? Han sagde: „Trods Rapporten, saa er jeg ikke desto mindre inspireret til at paabegynde Sukker-Industrien." Jeg var kaldet til at udføre en vis Mission, og jeg saavel som de øvrige Brødre i Apostlenes Kvorum blev givet et Brev til at præsentere for indflydelsesrige Personer indenfor Kirken, vedrørende den paatænkte Paabegyndelse af Sukkerrodyrkningen og Oprettelsen af en Sukkerfabrik, og vi gjorde Forespørgsler hos disse Folk, om de var villige til at tage Aktier i et saadant Foretagende. Jeg tog særskilte Breve til forskellige bemidlede Mænd med Henstilling til dem om at tegne sig med et Beløb til Foretagendet..... En vis Rigmand, der nærmest for at tilfredsstille Præsident Woodruff, tegnede sig for 5000 Dollars, anvendte senere hen i Tiden flere Hundrede Tusinde Dollars til Forfremmelsen af Sukkerindustrien, men jeg ved ikke, om han mente at have Grund til at ære den ydmyge Mand Wilford Woodruff, fordi han ved Herrens Inspiration gjorde Begyndelsen til

den for Kirkens Folk saa vigtige Sukker-Industri; men hvis Wilford Woodruff ikke havde faaet gennemført, at det store Foretagende blev paabegyndt, betvivler jeg, at Sukkerrodyrkningen i Utah og Idaho endnu havde fundet Sted i større Udstrækning. Jeg er fremdeles tilbøjelig til at tænke, at hvis ikke Kirkens Folk havde paabegyndt det saa vigtige Foretagende, et eller andet stort Kompagni fra Staterne, saasom Great-Western-Kompagni, da vilde have oprettet Sukker-Fabriker i Utah og Idaho, og at vi her i Utah og Idaho vilde være kommet til at arbejde for disse Selskaber i Stedet for selv at kontrollere de Foretagender, der staar i Forbindelse med Sukkerindustrien her i disse Stater, idet Majoriteten af Aktierne i disse Foretagender ejes af Borgere i Utah og Idaho.

Efter at vi omsider havde sluttet Kontrakt om at bygge en Sukkerfabrik i Lehi, kom den store Finans- og Handelspanik, hvis Virkninger følтes saa meget paa forskellige Omraader. Der var en Bestemmelse i Kontrakten om, at hvis vi, før Maskinerne til Fabriken var afsendte her til, gav det Firma, med hvilket Kontrakten var sluttet, en Erstatning paa 50,000 Dollars, kunde Kontrakten blive hævet. Jeg havde været sendt til New-York, Chikago, Boston, Philadelphia, San Francisko og andre Steder af Kirkens Præsidentskab for at forsøge at skaffe de nødvendige Midler tilveje, hvorved Fabriken kunde bygges, men paa Grund af den herskende Pengepanik i de Forenede Stater syntes det at være umuligt at tilvejebringe de nødvendige Midler, og mange ledende Forretningsmænd og andre foreslog, at vi paa Grund af de forhaandenværende Omstændigheder indbetalte til Selskabet, som vi havde afsluttet Kontrakt med, de 50,000 Dollars og opgav Foretagendet; men da dette Forslag blev fremsat for Præsident Wilford Woodruff, var hans Svar dette: „Fra den Dag af, da jeg modtog Kundskab om Guddommeligheden af Jesu Kristi Evangelium, hvilket var aabenbaret til Profeten Joseph Smith, og fra den Dag af, da jeg som ordineret Præst rejste ud blandt Menneskene for i Ydmyghed at forkynde Evangeliet, da, om end den Sti, som jeg maatte betræde, og de evangeliske Pligter, der paahvilede mig, fordrede af mig, at jeg ikke frygtede, om jeg end skulde udsætte mig for Døden for at prædike Evangeliet, har jeg aldrig vendt mig til højre eller til venstre fra denne Pligtens Sti, og jeg ved, at Herren har inspireret mig til at bygge denne Fabrik. Naar som helst jeg tænker paa at opgive dette Foretagende, bliver alt mørkt i mit Sind, og hver Gang jeg tænker paa Opbyggelsen af samme, bliver alt lyst i mit Sind“... Vi byggede Fabriken, og i Stedet for, at Kirken spillede Fallit derved i financiel Henseende, har Foretagendet allerede indbragt Kirkens Folk og andre Millioner af Dollars. (Fortsættes.)

Palæstina. Ifølge »Nieuwe Courant« meddeler Judisches Korrespondenzbureau fra Paris, at det i Fredstraktaten med Tyrkiet tydeligt udtales, at Palæstina skal tilbagegives Jøderne som nationalt Hjemsted under engelsk Protektorat. De officielle Sprog i Landet bliver Engelsk, Hebraisk og Arabisk. („Politiken“.)

„En fejl Vej".

I „Søndagsbladet" for 15. Juni d. A. var følgende Fortælling at læse:

Ved et Missionsmøde i Nebraska fortalte en Præst følgende: „Jeg sad i Toget, og Konduktøren kom og skulde efterse de rejsendes Billetter. Da var der en ung Mand, som ingen Billet havde, og som desuden, som det viste sig, ikke havde Penge til at betale for Billet til sit Bestemmelsessted. Men han havde gjort Regning paa, at naar han listede en Dollars Penge til Konduktøren, vilde denne nok lade sem være lige. Deri havde nu den unge Mand taget fejl. Konduktøren afslog i alt Fald straks den unge Mands Tilbud, og han gentog sit: „Deres Billet!" men til ingen Nytte, da Mennesket jo hverken havde Billet eller Penge til at købe nogen for. Det endte saa med, at Konduktøren ved Hjælp af Signalsnoren stansede Toget og satte Manden af i Ørkenlandet. Da udbrød den unge Mand i Jammerklage: „Jeg skulde hjem, jeg skulde hjem!" „Ja vel, unge Mand, svarede Konduktøren: „du skulde hjem, men du kan nok ikke komme hjem paa en Løgn!"

„Denne Konduktørens Udtalelse til den unge Mand udtrykte en stor Sandhed, som blev en alvorlig Prædiken for os alle", sagde Præsten.

Det er ganske rigtigt, at Konduktørens Ord udtrykte en stor Sandhed. Ethvert oprigtigt og sandhedssøgende Menneske burde spørge sig selv, om det klart kender den rette Vej, og om det har sikret sig den rette Billet, der vil tage det hjem til Faderhuset; thi ifølge Mesterens Ord findes der kun een Vej, der er den rette, og den kendes derved, at den er snæver og trang, og at det er kun de „faa", som finder den. Ved at undersøge den hellige Skrifts Indhold og rette os efter Guds Aabenbaringer og Kristi Ord til os bliver Vejen let at kende, thi han, som udpegede den, vandrede selv paa den, og paamindede os om Frelsesvejen i følgende Ord:

„Jeg er Vejen og Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig." (Joh. 14 : 6.)

Den første Handling, som Jesus underkastede sig, førend han begyndte sin store jordiske Missionsgerning blandt Menneskene, var den, at han fremstillede sig for Døberen Johannes for at blive døbt af ham. Johannes blev overrasket ved, at Jesu bad ham derom, hvilket fremgaar af hans Svar til ham. Vi læser:

„Men Johannes formente ham det og sagde: Jeg har behov at døbes af dig, og du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham." (Math. 3 : 14, 15.)

Hvad kan være mere tydeligt end dette? Jesus Kristus, Guds syndfri Søn, lod sig døbe af Guds bemyndigede Tjener Johannes for „at fuldkomme alt, hvad Ret er". Har du, o Menneske, efterfulgt din Forløsers Eksempel paa samme Maade, som han viste det, og er du døbt

af en bemyndiget Guds Tjener, lig Johannes var Guds bemyndigede Tjener, da er du paa den rette Vej, men, om ikke, er du udsat for at blive efterladt i Ørkenlandet.

Videre siger Jesus: „Sandelig siger jeg eder: hvo som ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver. Men den, som gaar ind ad Døren, er Faarenes Hyrde." (Joh. 10 : 1, 2.) Er du derfor gaaet ind ad den rette Dør, da er du paa den rette Vej, men om du har søgt at blive delagtiggjort i Evangeliets og Guds Riges Velsignelser paa en anden Maade, nemlig formedelst Menneskebud, da vandrer du sammenlignelsesvis paa den brede Vej", som du er advaret imod, idet du derved vil blive ledt til Fordærvelse.

Jesus siger atter: „Uden at nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige", og „uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3 : 3, 5.)

Mennesket maa absolut blive født paa ny for at kunne se Guds Rige; det er, det maa omvende sig fra alt syndigt, aflægge gamle syndige Vaner og falske Traditioner og blive ligt et nyt Menneske. Hvis Mennesket ønsker at indkomme i Guds Rige, maa det blive „født paa ny" af Vand, det er, det maa skjules i Vandet og komme frem ud af Vandet, som er en ny Fødsel; og dernæst maa den døbte blive „født paa ny" af Aanden, som sker gennem Haandspaalæggelse af dertil bemyndigede Mænd. Efter at Jesus var opstanden fra de døde, aabenbaredes han for de elleve af de oprindelige tolv Apostle (Judas Iskariotes havde forraadt ham), og han sagde til dem: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen! Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16 : 15, 16.)

Denne Befaling, som Jesus gav sine Disciple, blev nøje efterkommet, og paa Pinsefestens Dag finder vi, at Apostelen Peter staar frem og besvarer Spørgsmaalet, der blev rettet til ham og de øvrige Apostle, og hvilket Spørgsmaal lød, som følger:

„I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre? Men Peter sagde til dem: Omvender eder, og hver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.... Ogsaa med mange andre Ord vidnede han for dem og formanede dem, idet han sagde: Lader eder frelse fra denne vanartede Slægt. De, som nu gerne annammede hans Ord, bleve døbte; og der vandtes samme Dag henved tre Tusinde Sjæle." (Ap. Gj. 2 : 37 —41.)

Vi finder, at denne samme Maade at indlemme Menneskene i Kristi Kirke og Guds Rige, blev benyttet, saa længe Apostlenes Røst blev hørt iblandt Folket, og Paulus giver en bestemt Advarsel til de Hellige i Galatien i Henseende til ikke at afvige fra Herrens de rette Veje, idet han skriver til dem disse meget betydende Ord:

„Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Evangeliet anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en For-

bandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg nu igen: dersom nogen prædiker eder Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse!" (Gal. 1 : 8, 9.)

Ved en anden Lejlighed skriver den samme Apostel:

„Beflitter eder paa at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand; eet Legeme og een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle og ved alle og i eder alle." (Ef. 4 : 3—6.)

Som en Stadfæstelse af det foranførte og en Henvisning til, hvad Kærligheden bevirker, skriver Apostelen Johannes: „Og dette er Kærligheden, at vi skulle vandre efter hans Bud. Dette er det Bud, som I skulle vandre efter: Giver Agt paa eder selv, at vi ikke skulle tabe, hvad vi have arbejdet for, men modtage en fuld Løn. Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen. Dersom nogen kommer til eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen! Thi hvo, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger." (2. Joh. 6—11.)

Jesus udtaler den strængeste Dom over Falsklærere og Hyklere, idet han sagde til Farisæerne og hovmodige Skriftkloge: „I Hyklere! Rettelig profeterer Esaias om eder, da han sagde: Dette Folk holder sig nær til mig med Læberne, men deres Hjerter ere langt fra mig. Men de dyrke mig forgæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud." (Math. 15 : 7—9.)

Derfor, o Menneske, om du ledes ved Menneskebud, da er du paa en farlig Vej, og vend da om saa hurtigt som muligt! Ledes du af saadanne, som Jesus sagde er „blinde Vejledere", og saadanne, som forkaster fortsat Aabenbaring fra Gud, og som taler det, der kildrer Menneskene i deres Øren, da staar du i Fare for tillige med dem at falde i Graven; thi „naar en blind leder en blind, da falde de begge i Graven." (Math. 15 : 14.)

Men takket være Gud, at vi leve paa en Tid, da han i sin Naade har gengivet Evangeliet til Jorden i dets oprindelige Renhed, og da Apostle og Profeter atter leve paa Jorden, med Fuldmagt til at administrere Evangeliets hellige Handlinger i Jesu Kristi Navn.

Gennem Profeten Jeremias sagde Herren fordum:

„Spørger om de gamle Stier, hvor den gode Vej monne være, og vandrer paa den, og I skulle finde Rolighed for eders Sjæl." (Jer. 6 : 16.)

Maa Gud i sin Naade lede alle oprigtige Sjæle ind paa den Vej, der anvises af „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige", som Herren erklærer at være „den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds", hvori han har Velbehag." (Pagt. Bog 1 : 30.)

Hans J. Christiansen.

Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 1., 2. og 3. Juni.

Den 89. Helaarskonference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige aabnedes Søndag Morgen den 1. Juni, næsten to Maaneder senere end sædvanligt, idet den blev udsat paa Grund af Influenza-epidemien, som da herskede.

Ved det første Møde blev Præsident Heber J. Grant ved Haandsoprækning opholdt i denne sin Stilling af alle de tilstedeværende af Kirkens Medlemmer.

Lige siden Kirkens Oprettelse og Organisationen af det øverste Præsidentskab har det været Regelen, at dette ved Haandsoprækning opholdes af Præstedømmets Kvorumer, der i højtidelig Forsamling hver stemmer for sig, og derefter sammen med hele Menigheden.

Da det er 17 Aar, siden afdøde Præsident Joseph F. Smith blev opholdt i denne Stilling af Kirkens Medlemmer ved en særskilt Konference (i November 1902), er det ogsaa 17 Aar siden, at en saadan Forsamling sidst blev afholdt. En stor Styrke af Brødre og iøjnefaldende Skilte viste Vej, og omsider var den store Forsamling anvist Sæde efter en bestemt Orden, alle Præstedømmets Afdelinger paa Gulvet og Forhøjningen og alle øvrige Medlemmer paa Galleriet. Derefter foregik Afstemningen saaledes, at hvert Kvorum stemte særskilt ved at rejse sig op og række den højre Haand i Vejret, og derefter hele Forsamlingen paa samme Maade.

Efter at denne Ceremoni var til Ende, talte Præsidenterne Grant og Lund til Forsamlingen og dvælede især ved afdøde Præsident Joseph F. Smiths Liv og Virksomhed i Kirkens Tjeneste, og bar Vidnesbyrd om hans guddommelige Kaldelse i Lighed med de forudgaaende Ledere af Kirken.

Eftermiddagsmødet blev ligeledes benyttet til Mindegudstjeneste for afdøde Præsident Smith, hvis Karakter, Trofasthed, Uegennytte og gode Egenskaber omtaltes af Præsidenterne Ch. W. Penrose, Rudger Clawson og Ældsterne Geo. A. Smith og O. F. Whitney.

I Assembly Hall blev afholdt Møder baade Formiddag og Eftermiddag samtidig med Tabernakelmøderne, og om Eftermiddagen ligeledes Friluftsmøde foran Oplysningskontoret. — I alle disse Møder var afdøde Præsident Smiths Liv og Arbejde Hovedemnet.

Ved det skandinaviske Møde om Eftermiddagen i Assembly Hall var der ligeledes fuldt Hus.

Om Aftenen Kl. 7 afholdtes Søndagsskolekonference i Tabernaklet, og den 2. og 3. Juni fortsattes Konferencen med Møder Kl. 10 og 2 begge Dagene. Taler holdtes af de tolv Apostle, de syv Præsidenter over Halvfjerds og af Missions- og Stavspræsidenter, og mange nyttige og vejledende Raad og Lærdomme blev givne.

Vejret var ypperligt. Den foregaaende Uges Regn, Sne og Nattefrost havde afkølet Luften, saaledes at Temperaturen i de tætpakkede Forsamlinger ikke blev trykkende, og udenfor skinnede Solen fra en klar

Himmel. Der var over 20,000 Personer til Stede paa Tempelpladsen om Søndagen.

Mandag Aften blev det store Præstedømsmøde afholdt, og efter dette den skandinaviske Reunion i „Unity Hall", hvor Missionærer og Søstende fra Danmark og Norge mødtes og tilbragte en behagelig Tid sammen.

(Fra „Bikuben".)

Det skandinaviske Møde.

Søndagen den 1. Juni 1919 afholdtes i Assembly Hall i Forbindelse med Kirkens Generalkonference et skandinavist Møde Kl. 4½. Præsident John Lawrence bød de tilstedeværende velkommen. Mange kendte Ansigter saas i Forsamlingen. Paa Forhøjningen saas mange kendte Brødre, saa som Præsident Anthon H. Lund, første Raadgiver til Kirkens Præsident, som i tidligere Dage var Præsident over den skandinaviske Mission, og seks andre forhenværende Missionspræsidenter, nemlig: Historieskriver Andrew Jenson, Biskop C. A. Carlquist, Andreas Peterson, Stavspræsident Søren Rasmussen, Martin Christopherson og Theodor Tobiason, samt Professor Lund, Adam L. Petersen, Biskop Ch. E. Forsberg, J. M. Sjødahl, F. F. Samuelsen og mange andre Brødre.

Mødet aabnedes med, at Koret sang: „Messias, han kommer", og Bøn af Biskop Forsberg. Dernæst sang Koret: „Atter kraftig saltes Jorden".

Den første Taler var Redaktør J. M. Sjødahl, som nylig var hjemkommen fra en 4½ Aars Mission i Storbritanien. Hans Bemærkninger hentydede til Forholdene der under Krigen, og han sagde, at Befolkningen stadig havde levet i Frygt for Krigens Rædsler, hvad enten i Form af Bombardement fra Luftskibene eller Hungersnød. Taleren nævnte forskellige interessante Træk om, hvorledes Kirkens Medlemmer paa forunderlig Maade havde været bevarede fra Ødelæggelse, og hvorledes Tusinder af Folk havde samlet sig med Ældsterne og de Hellige og forenet sig i Bøn med dem til vor himmelske Fader om Beskyttelse, og sunget til hans Pris. Samtidig havde Ældsterne forkyndt dem Jesu Kristi Evangelium. — For Tiden virkede kun faa Ældster i Storbritanien, men de unge, lokale Brødre og Søstre udfører et stort og frugtbærende Arbejde. Der er ingen Forfølgelser, og som et Kirkesamfund nydes Autoriteternes Venskab og Beskyttelse. Det vilde være godt for enhver at sætte sit Hus i Orden og være beredt paa Brudgommens Komme.

En Solo blev sungen af Hyrum Christiansen, akkompagneret af Prof. Lund.

Den næste Taler var Ældste F. F. Samuelsen, som nylig var ankommen med sin Familie fra Danmark, hvor han før sin Afrejse til Utah de sidste 8 Maaneder havde præsideret over Aarhus Konference. Ældste Samuelsen bragte en Hilsen fra Missionspræsident Hans J. Christiansen samt fra Missionærer og Søstende. Med Henblik paa For-

holdene i Danmark under Krigen ytrede Taleren, at disse havde været ganske gode. Ingen kunde siges at have lidt Nød under Krigen, thi skønt der var flere Ting, der ikke kunde faas, saa var der fra det offentliges Side draget Omsorg for, at alle kunde faa det mest nødvendige. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Værk.

En Kvartet sang „Solnedgang".

Præsident Anthon. H. Lund fremstod og gjorde først nogle Bemærkninger i Tilknytning til, hvad der var sagt af de foregaaende Talere. Præsident Lund omtalte mange interessante Træk fra Joseph F. Smiths Liv, lige fra Barndommens Dage indtil hans Død. Han bar stærke Vidnesbyrd om hans Gudhengivenhed og Dygtighed som Kirkens Administrator, saa vel paa det aandelige som timelige Omraade, og han bad Gud velsigne hans Familie.

Broder Reidar Waring sang en Solo med Akkompagnement af Prof. Lund. Derefter sang Koret: „O, hvor herlig", og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste H. A. Pedersen.

Det meget interessante Møde havde samlet fuldt Hus, og man lyttede med megen Opmærksomhed til Talerne og de smukke Sange fra det norske Kor under Broder Niels Mørks Ledelse. (Fra „Bikuben".)

Missionspræsident George F. Richards Afløsning som Præsident over den europæiske Mission.

Den 8. Juli modtog Præsident George F. Richards sin Afløsning som Præsident over den europæiske Mission fra Kirkens første Præsidentskab, og den 11. Juli afrejste Præsident Richards fra Liverpool med Passagerskibet „Milita" til Montreal, Kanada, hvorfra han, der paa Rejsen er ledsaget af sin Hustru, fortsatte Rejsen til Salt Lake City, hvor gifte Børn og Børnebørn og øvrige Slægtninge saa vel som ledende Mænd og Kvinder indenfor Kirken og Brødre og Søstre i al Almindelighed, vil byde dem et hjerteligt velkommen tilbage.

Præsident Richards efterfulgte afdøde Ældste Hyrum Smith som Præsident over den europæiske Mission den 25. August 1916, og han er, ligesom hans Forgænger var det, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Præsident Richards Missionsvirksomhed har været velsignelsesrig for alle Missionens Anliggender, idet han med Visdom og stor Flid og Nidkærhed udførte sin Embedsgerning og havde de Helliges udelte Kærlighed.

I Anledning af Præsident Richards og hans Hustrus Afrejse blev der i den europæiske Missions Hovedkvarter, Durham Huset i Liverpool, givet en Koncert og Aftenunderholdning til deres Ære Mandag Aften den 7. Juli, ved hvilken Lejlighed den ny bestikkede Præsident over den europæiske Mission, George Albert Smith, med Familie var tilstede, sammen med flere andre Ældster og Medlemmer af Kirken.

I Forbindelse med Koncerten blev der afholdt Fællesspisning, og

Præsident Richards og Hustru blev overrakte smukke og værdifulde Erindringsgaver, til hvilke Bidrag havde været indsamlede fra hele Missionen. Præsident Richards og Hustru takkede med rørte Følelser for de smukke Gaver og for den mod dem udviste Kærlighed. Under Festlighederne holdt Præsident Richards en hjertegribende Farveltale.

Præsident George Albert Smith sluttede den festlige Sammenkomst med Taksigelse.

Et Kæmpeluftskibs Atlanterhavsfart.

Den Beretning, der foreligger om Kæmpeluftskibet R. 34's Atlanterhavsflyvning, viser, hvor farefuld Flyvningen har været. Luftskibet var dirigeret af Militærflyvere og gik ud fra Skotland.

„Politiken" beretter, hvorledes de tætte Skybanker over New-Foundland og Nova Scotia tvang Luftskibet til at flyve i Blinde. Nogle af de farligste Øjeblikke var, da Luftskibet gik ind i to elektriske Byger, hvorved Vindstyrken pludselig steg fra 10 til 50 eng. Mil i Timen, og det store Luftskib blev slynget fra den ene Side til den anden, som om det befandt sig paa et oprørt Hav. Luftskibet gik ned ved Montauk Point paa Long Island ved New-York. Paa Landingspladsen var flere Hundrede tilstede for om nødvendigt at hjælpe til ved Landingen. Fra Luftskibet blev et Ankertov kastet udenbords, og 60 Mand greb det og gjorde det fast. Samtidig sprang Major Pritcherel ud af Luftskibet, forsynet med en Faldskærm. Han naaede velbeholden Jorden.

Luftskibets Besætning, blandt hvilke var General Maitland, var alle yderst udmattede, men de havde ogsaa kun faaet 2—3 Timers Søvn under Flyvningen, der ialt havde varet 108 Timer og 12 Min. Det er den længste Flyvning, der hidindtil har været udført af et Luftfartøj, nemlig paa 3100 Sømil. Luftskibet var forøvrigt i bedste Forfatning efter Turen.

Tilbageturen til Europa efter nogle Dages Forløb, der skete med Modvind, blev udført i ca. 75 Timer.

Dødsfald.

Inger Marie Kaiser, Enke efter Stationsforstander M. M. Kaiser, døde i sit Hjem i Ny Holsted ved Næstved Fredag den 4. Juli 1919 og blev begravet paa Herlufsholm Kirkegaard den 11. Juli, ved hvilken Lejlighed Missionær Niels F. Green og Missionspræsident Hans J. Christiansen talte og fremhævede afdøde Søsters ædle og selvopofrende Livsvandel, ligesom de talte Trøstens Ord til den tilstedeværende Familie. Afdøde har en Søn og tre Døtre levende, af hvilke den ene er bosat i Utah. Søster Kaiser blev under sin Sygdom, som hun bar med sjælden Taalmodighed, kærlig plejet af sin hjemmeværende Datter.

Inger Marie Kaiser var født i Svendstrup ved Aalborg den 2. Juni 1836 og blev døbt den 28. Juli 1907 i København.

— Søster Jensigne Nielsen døde Fredag Morgen den 27. Juni paa County Hospital i Salt Lake City efter en farefuld Operation. Hun kom til Utah for omtrent 2 Aar siden fra København, hvor hendes Forældre og Søskende bor. Hun blev født i Danmark den 22. Decbr. 1892. Begravelsen fandt Sted den 29. Juni fra Farmers Ward Forsamlingshus i Salt Lake City under stor Deltagelse. Det hyggelige Lokale var næsten fyldt med Venner og bekendte af den afdøde, og et Væld af udsøgte Blomster prydede Kisten og dækkede hele Forhøjningen paa begge Sider af denne.

Begravelseshøjtideligheden lededes af Biskop Tingey, og det skandinaviske Sangkor fra Liberty Stav udførte Sangen. Højtideligheden aabnedes med Sangen: „Naar Verden er kold som den mørkeste Nat" og Bøn af Broder Alb. Scheuer, hvorefter andre Sange blev sungne. Følgende Brødre talte ved Baaren: Martin Christopherſen, John S. Hansen, Valdemar Jensen, H. V. Folkersen, A. Christensen og Orson Allen. Disse Brødre omtalte Søster Jensigne Nielsens Troſasthed og Nidkærhed og aabne og ærlige Karakter. Hendes glade og behagelige Væsen skaffede hende Venner overalt. Flere af Talerne udtrykte deres Sympati og Medfølelse for hendes Forældre i Danmark, som hun elskede og altid omtalte med Kærlighed.

Ældste Allen, Forstander for County Hospital, hvor afdøde arbejdede, og hvor hun blev syg og døde, omtalte hende i særdeles rosende og paaskønnende Udtryk. Han havde selv Ugen før mistet sin egen Datter, sit Hjems Solstraale, og hun og Jensigne var hinanden hengivne Venner.

Højtideligheden sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Han lever, vor Forløser stor", og Bøn af Chr. Sørensen.

Derefter førtes Liget til Kirkegaarden, hvor Bisættelsen foregik. Kvartetten sang en engelsk Salme, hvorefter Kisten sænkedes i Graven, omgivet af det store Følge. (Fra „Bikuben".)

Rettelse. I Meddelelsen i „Skand. Stjerne" Nr. 13 angaaende Broder og Søster Jahns Guldbryllup staar angivet, at fem af deres Børn lever; der skulde have staaet seks.

— Det bliver den retfærdige en Glæde at have gjort Ret; men der er Fordærvelse for dem, som gjøre Uret. (Sal. Ordsp. 21 : 15.)

Indhold:

Tale af Præsident Heber J. Grant 241
Palæstina 248
Redaktionelt:
„En fejl Vej." (Af Missionspræsident Hans J. Christiansen.) 249
Kirkens Generalkonference i Salt Lake City 252
Det skandinaviske Møde..... 253
Missionspræsident George F. Richards Afløsning som Præsident over den europæiske Mission.. 254
Et Kæmpeluftskibs Atlanterhavsfart 255
Dødsfald 255
Rettelse 256

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).